

PROLOGAS

Per miško proskyną, užlietą mėnesienos, nuaidėjo skausmo riksmas. Progumos pakraštyje, krūmo šešėlyje, slėpėsi dvi katės. Viena raitėsi iš skausmo, ilga uodega plakdama žemę. Kita stovėjo greta nuleista galva. Antroji katė jau daug mėnulių buvo vaistytojas, bet dabar tegalėjo bejėgiškai žiūrėti, kaip su liga, jau nusinešusia daug gyvybių, kovoja klanų vadas. Vaistytojas nežinojo, kokios žolelės galėtų padėti nuo traukulių ir karščiavimo, ir jo pilkas lopiniuotas kailis šiaušėsi iš nevilties, nes vadas vėl sutrūkčiojo visu kūnu ir išsekęs susmuko samanų guolyje. Vaistytojas bailiai pasilenkė ir jį pauostė. Vadas dar alsavo, bet negiliai, iš nosies jam dvokė, o įkritę šonai kilnojosi sulig kiekvienu įkvėpimu.

Miške pasigirdo klyksmas. Šį kartą ne katės, o pelėdos. Vaistytojas sustingo. Pelėdos miško gyventojams nešė mirtį, vogė grobį ir net mažus kačiukus, jei šie per toli nuklysdavo nuo motinos. Vaistytojas maldaujamai pakėlė akis į dangų, melddamas karių protėvių dvasių, kad pelėdos ūbavimas nebūtų blogas ženklas. Žiūrėjo pro šakas, susipynusias virš gulyklos it stogas, ieškodamas danguje Sidabro Kailio. Bet Žvaigždės klanų

buveinę slėpė debesys, ir vaistytojas sudrebėjo iš baimės. Negi protėvių dvasios nusigręžė nuo jų, pasmerkė mirti nuo stovyklą siaubiančios ligos?

Paskui nuo vėjo susiūbavo medžiai, sušiugždėjo sausi trapūs lapai. Danguje ėmė sklaidytis debesys, ir pro gulyklos stogą prasiskverbė blausus vienintelės žvaigždės spindulėlis. Tamsoje giliai ir lygiai įkvėpė vadas. Vaistytojo širdyje kaip žuvytė suspurdėjo viltis. Vis dėlto Žvaigždės klanas jų nepaliko.

Susvyravęs iš džiaugsmo, vaistytojas pakėlė galvą, tylomis dėkodamas kariams protėviams už išsaugotą vado gyvybę. Prisimerkė nuo žvaigždės šviesos pluošto, ir jo galvoje suskambėjo protėvių dvasių balsai. Jie šnibždėjo apie būsimus šlovingus mūšius, naujas teritorijas ir iš praeities pelenų pakylantį galingesnį klaną. Vaistytojui krūtinę užplūdo džiaugsmas, net letenos suvirpėjo. Žvaigždė žadėjo, kad klanas ne tik neišnyks, bet ir suklestės.

Staiga žvaigždės spindulį užstojo platus pilkas sparnas, ir gulykla paskendo tamsoje. Vaistytojas atšoko ir prisiplojo pilvu prie žemės, o pelėda ūbaudama nusileido žemiau ir grybštelėjo stogą nagais. Matyt, ji užuodė ligos kvapą, sklindantį nuo nusilpusio vado, ir puolė, tikėdamasi lengvo grobio. Laimė, šakos pasirodė jai per storos.

Vaistytojas valandėlę klausėsi tolstančio pelėdos sparnų šnarėsio, paskui atsitūpė smarkiai plakančia širdimi ir vėl pradėjo žvalgytis po nakties dangų. Žvaigždė buvo dingusi, kaip ir pelėda. Vietoj jos liko juoduma. Po vaistytojo kailiu prasiskverbė baimė ir sugniaužė jam širdį.

– Girdėjai? – šaižiai iš susirūpinimo sukniukė prie urvo angos kažkokia katė.

Vaistytojas skubiai išlindo į proskyną, suprasdamas, kad klanas laukia ženkle išaiškinimo. Progumos gale spietėsi kariai, valdovės, senoliai – tie, kurie pajėgė pakilti iš guolio. Vaistytojas valandėlę luktelėjo klausydamasis, kaip katės nerimastingai kuždasi.

– Ką čia veikia pelėda? – sušnypštė margasis karys tamsoje švytinčiomis akimis.

– Jos niekada neskraido taip arti stovyklos, – suaimanavo senolis.

– Nenusinešė kačiuko? – paklausė kitas karys, pasukęs plačią galvą į šalia tupinčią katę.

– Šį kartą ne, – atsakė sidabrinė valdovė. Dėl ligos ji neteko trijų kačiukų ir iš skausmo kalbėjo slopia. – Bet gali grįžti. Matyt, užuodžia, kad mes nusilpę.

– Keista, kad mirties tvaikas neatbaido. – Į proskyną išlubavo rainas karys. Jo letenos buvo aplipusios purvu, o kailis pasišiaušęs. Ką tik užkasė klano narį. Reikėjo išrausti daugiau duobių, bet šianakt jis jėgų nebeturėjo. – Kaip vadas? – paklausė iš baimės kimiū balsu.

– Nežinom, – atsakė margasis katinas.

– Kur vaistytojas? – sudejavo valdovė.

Katės ėmė žvalgytis po skynimą, ir vaistytojas išvydo jų išsigandusias tamsoje švytinčias akis. Išgirdo jų kniukime didėjančią baimę ir suprato, kad jas reikia nuraminti, patikinti, jog

Žvaigždės klanas jų neužmiršo. Giliai įkvėpė, pasirūpino, kad kailis atrodytų glotnus, ir nupėdino per proskyną.

– Ir be vaistytojo aišku, kad pelėdos ūbavimas pranašauja mirtį, – sukniukė senolis pilnomis siaubo akimis.

– Iš kur žinai? – supurškė margasis karys.

– Tikrai, – pritarė valdovė, dirstelėjusi į senolį. – Žvaigždės klanas su tavimi nesikalba! – Priėjus vaistytojui, ji atsisuko. – Ar pelėda – blogas ženklas? – neramiai sukniukė.

Vaistytojas nesmagiai mindžikavo ir vengė tiesiai atsakyti.

– Šią naktį man kalbėjo Žvaigždės klanas, – paskelbė jis. – Matėte, kaip tarp debesų suspindo žvaigždė?

Valdovė linktelėjo, kitų kačių akyse irgi sužibo nedrąsi viltis.

– Ką tai reiškia? – paklausė senolis.

– Ar mūsų vadas gyvens? – sušuko margasis karys.

Vaistytojas svyravo.

– Dabar jis negali mirti! – suriko valdovė. – O devyni gyvenimai? Žvaigždės klanas jais apdovanojo vadą vos prieš šešis mėnulus!

– Jis gyvens tiek, kiek jam skyrė Žvaigždės klanas, – atsakė vaistytojas. – Bet protėvių dvasios mūsų nepamiršo, – kalbėjo toliau, stengdamasis išmesti iš galvos tamsų pelėdos sparną, užstojusį siaurutį spindulį. – Žvaigždė – vilties ženklas.

Iš tamsaus stovyklos kampo pasigirdo plonas graudus balselis, ir juodmargė su oranžiniais lopais valdovė pašokusi nuskubėjo jo pusėn. Kitos katės vis dar stebeilijo į vaistytoją maldaujančiomis akimis.

– Ar Žvaigždės klanas neminėjo lietaus? – paklausė jaunas karys. – Jau taip ilgai laikosi sausra, gal lietus padėtų stovykloje atsikratyti ligos?

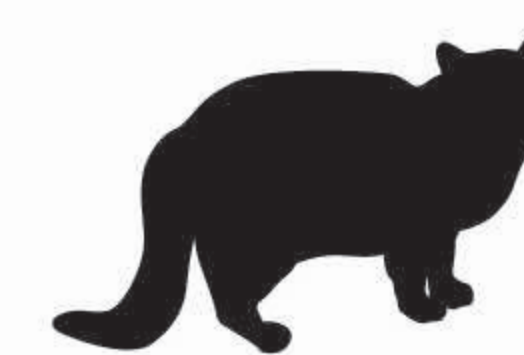
Vaistytojas papurtė galvą.

– Žvaigždės klanas kalbėjo ne apie lietų, o apie puikią naują aušrą, kuri laukia mūsų klanu. Tame spindulyje protėvių dvasios parodė man ateitį, ir ji bus nuostabi!

– Tai mes išgyvensime? – sukniaukė sidabrinė valdovė.

– Mes ne tik išgyvensime, – pažadėjo vaistytojas. – Mes valdysime visą mišką!

Katės pagyvėjo ir ėmė kuždėtis, pirmą kartą po pastarojo mėnulio stovykloje buvo girdėti murkimas. Bet vaistytojas nusigrėžė, slėpdamas virpančius ūsus. Jis troško, kad klanas nebeklausinėtų apie pelėdą. Nedrįso pasakyti siaubingo Žvaigždės klanu perspėjimo, kurį reiškė pelėdos sparnas, užstojęs spindulį: už puikią naują aušrą klanas sumokės labai brangiai, brangiau nebegalima.

PIRMAS SKYRIUS

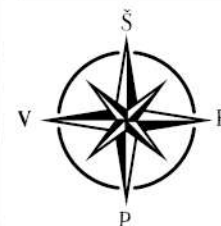
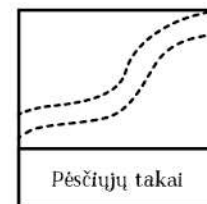
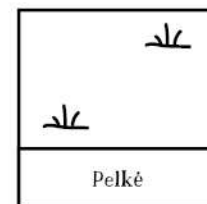
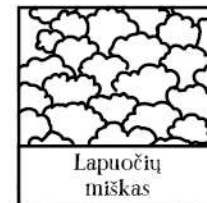
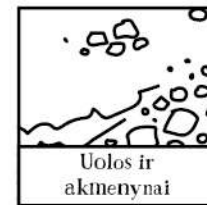
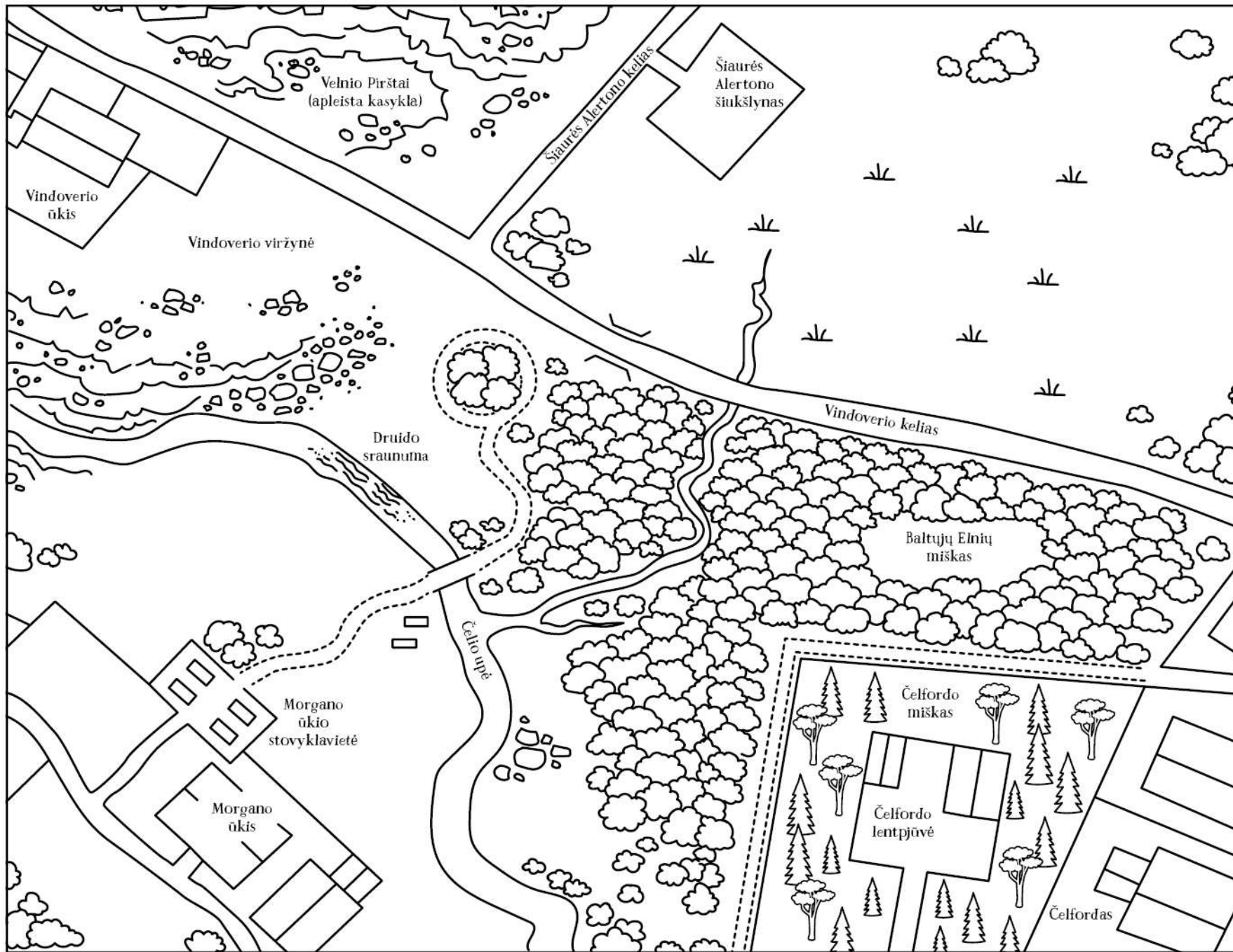
Pro lapų skliautą liejosi šilta saulės šviesa, margindama Ugniaširdžio kailį. Jis pritūpė, suprasdamas, kad vešliame žaliame pomiškyje švyti kaip gintaras.

Letena po letenos jis sėlino prie paparčio. Užuodė balandį. Lėtai slinko gardaus kvapo pusėn, kol išvydo riebų paukštį. Šis ramiai lesė tarp paparčių.

Ugniaširdis išleido nagus, letenos virpėjo iš įtampos. Auštant ėjo sargybą, visą rytą medžiojo, todėl buvo alkanas. Dabar pats medžioklės įkarštis, tokiu laiku klanas nusipeni, naudodamasis miško dosnumu. Ir nors lietaus po naujų lapų laiko potvynių buvo nedaug, maisto netrūko. Ugniaširdis nuvilko nemažai grobio į šviežienos krūvą stovykloje ir dabar medžiojo sau. Pritūpė, ruošdamasis šuoliui.

Staiga sausas vėjelis atpūtė kitą kvapą. Ugniaširdis išsižiojo ir pakreipė galvą. Matyt, irgi užuodęs tą kvapą, balandis pakėlė galvą ir išskleidė sparnus, bet pavėlavo. Iš gervuogių šovė veržlus baltas kamuolys. Ugniaširdis nustebo pamatęs, kaip katė šoko ant apstulbusio paukščio, prispaudė jį priekinėmis letenomis prie žemės ir skubiai pribagė, perkandusi kaklą.

D V I K O J Ū K E L I A I

K A Č I Ū K E L I A I

